

GETTY

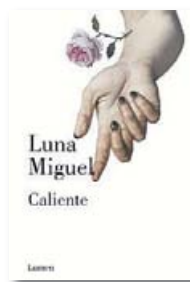
La revolta del plaer femení

M. ÀNGELS CABRÉ

Canvien els temps i canvien les maneres de relacionar-nos. La gent jove ja no compra el model de relacions sexoafectives que regeix la nostra decadent organització social: parelles aparentment monògames nascudes per obra i gràcia de la nefasta idea de l'amor romàntic. A part de normalitzar finalment la bisexualitat –que ja tocava–, les noves generacions demanen un nou marc en el qual tenen cabuda les parelles obertes, el que Simone de Beauvoir anome-

nava “els amors contingents”, i el poliamor, entre d'altres.

Luna Miguel (Alcalá de Henares, 1990), resident a Barcelona, recull aquest batec de canvi en la seva poesia transgressora i en assaigs com *Caliente*. Parteix de l'anunci del seu company (el també escriptor Antonio J. Rodríguez, autor de *La nueva masculinidad de siempre*) que s'ha enamorat d'una altra persona per dur a terme una investigació sobre el seu propi desig: a través del seu cos amb una inicial sobredosi de masturbació compulsiva –“Podría contar el año en que Antonio me quebró el pecho como aquel

CALIENTE
LUNA MIGUEL
LUMEN
192 PÀG. / 17,90 €

en el que expulsé más fluidos” – i mitjançant la lectura d'autores que han fet de l'escriptura del cos un corrent literari –d'Anne Sexton a Monique Wittig, d'Annie Ernaux a Anaïs Nin.

Des que Hildegarda de Bingen va investigar per primer cop l'orgasme femení, les portadores de vagines hem hagut de transitar per un veritable viacrucis per poder sentir-nos propietàries de la nostra sexualitat. Ja en el seu dia Aleksandra Kol·lontai defensava una alliberadora transformació. Però va ser poc després que Betty Friedan digués que cap dona té un orgasme netejant el terra de

la cuina que amb el feminisme radical dels anys setanta la revolució social va esdevenir també sexual.

Assumir la ferida

Imaginem Luna Miguel feliç amb la seva parella i amb un fill en comú. De sobte, un terratrèmol d'emocions que no sap com apaivagar. Qui més qui menys tots i totes hem patit ruptures traumàtiques que ens treuen de nosaltres mateixos per tornar-nos després a un jo que ja és un altre. “Una dona sense un home és com un peix sense bicicleta”, va dir Gloria Steinem; és a dir, no cal cap home perquè les dones siguem éssers plens. En aquest cas l'autora, lluny d'enfonçar-se com una ploranera Bridget Jones, assumeix la ferida com una oportunitat d'autoconeixement.

“Decía que durante aquellos días solo pude concentrarme en mi deseo, y detrás del deseo solo había cuerpo, y detrás del cuerpo, la escritura”. Que privilegiats, els que poden fer espeleologia dels sentiments a través de la literatura, oi? El desig, el cos i l'escriptura. L'escriptura com a trampolí que t'ajuda a estimar-te a tu mateixa, en lluita contra una feminitat creada per encaixar en motlles i no per trencar-los, amb l'ajuda de còmplices com Ernaux o Nin.

Aquest llibre parla de *dildos*, de pornografia, de sexe durant l'embaràs, d'abusos sexuals i de “l'amor en expansió” de què parla Brigitte Vasallo a *Pensamiento monógamo, terror poliamoroso* (La Oveja Roja, 2018). Per arribar a la conclusió següent: “El placer femenino es un golpe contra las representaciones retrógradas del cuerpo”. Mentre a *El coloquio de las perras* (Capitán Swing, 2019) qüestionava que la literatura de les dones fos perifèrica, aquí es tradueix el dol amorós en un procés de construcció.

Caliente és també un bon complement de dues novetats: *Eros dulce y amargo* (Lumen), d'Anne Carson, i l'assaig de Tamara Tenenbaum *El fin de l'amor. Amar y follor en el siglo XXI* (Seix Barral). No pensem en una coincidència editorial, sinó en la urgència de repensar el que ja no se sosté. ♦♦

Un premi Goncourt candidat a convertir-se en sèrie de Netflix

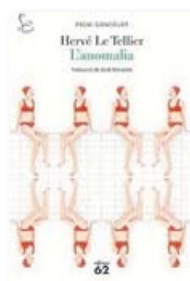
QUIM ARANDA

Un avió d'Air France travessa unes turbulències no registrades en els mapes sobre la costa est dels Estats Units. Després de patir molt, i d'experimentar les sensacions del Shambhala elevades a n, sense xarxa de seguretat ni assegurança de vida, finalment aterra a Nova York amb els 260 i escaig passatgers a bord sans i estalvis. És el mes de març del 2021. Tres mesos després, al juny, un avió idèntic d'Air France aterra també a Nova York. Els viatgers s'han doblat i són genèticament idèntics als que hi havien aterrat tres mesos abans.

Aquest és el joc que proposa Hervé Le Tellier (París, 1957) en la novel·la guanyadora de l'últim premi Goncourt. Més de 800.000 exemplars de venda n'avalen

l'èxit, si més no comercial. ¿És prou per beneir-ne els resultats literaris? ¿És prou per beneir-los que el text estigui farcit de referències, entre d'altres, a Arthur C. Clarke o Georges Perec, el primer dels quals s'havia interrogat prou sobre les possibilitats –reals però també dins de la ficció– d'altres mons i el segon era capaç de desplegar jocs literariolingüístics que tenen una relació evident amb les matemàtiques?

El mateix Le Tellier –membre del grup OuLiPo, escriptors que, d'acord amb la definició de Raymond Queneau, són “rates que aixequen el seu propi laberint, del qual planegen fugir”–, té tirada als jocs matemàticoliteraris. Un dels seus primers contes explica la història d'un home que reordena les prestatgeries de la seva biblioteca només per adonar-se que *Els tres mosqueters* s'han convertit en qua-

L'ANOMALIA
HERVÉ LE TELLIER
EDICIONS 62 / SEIX BARRAL
TRADUCCIÓ DE JORDI BOIXADÓS
344 PÀG. / 19,90 €

tre, principi d'un desordre que afecta la resta dels seus llibres... i de la seva vida.

Personatges sense gruix

Tot i els mèrits de l'autor, i la fama, i les vint novel·les que té publicades, aquest lector es confessa molt poc impressionat amb els resultats literaris del Goncourt, de la mateixa manera que està convençut de la potencialitat de la història per fer una mediocre sèrie de Netflix de gran èxit i de consum ultraràpid. Sigui dit de passada que un dels termes clau dels oulipians és, precisament, potencialitat: *ouLiPo*, Literatura Potencial, *boutade* o etiqueta que incideix en l'obvietat de voler anar més enllà de les cotilles del llenguatge, com si realment en tingués.

Hi ha carn a la graella, però? L'obra arrenca amb una escena de *hitman*, bàsicament per crear l'atenció d'un espectador que pot-

ser espera un *thriller* i al qual se li acaba oferint una pretesa al·legoria, com si Plató no hagués dit mai res; un crim inicial per encàrrec comès per un assassí a sou que el lector descobrirà més tard a bord de l'avió, que es doblarà per art de màgia o, més ben dit, per una anomalia. Anomalia que, per cert, un escriptor-traductor ha apuntat en un llibre que és titula *L'anomalie*.

El de l'assassinat és el primer dels molts artificis impostats d'un seguit d'artificis amb què s'omplen més de 300 pàgines en què no hi ha ni un sol personatge de gruix, només estereotips extrems a l'engròs del cinema i la televisió, i amb frases, sovint, que fan envermellar: el que en francès en diuen *à l'emporte-pièce*. L'èxit, però, està assegurat. Aplaudiments, doncs, perquè només la *intelligentsia* francesa és capaç de fer passar una pedanteria exasperant per una al·legoria de nivell. ♦♦